

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 180/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti LEVEN, a. s., 29. augusta 31, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Buzingerom, PhD., konateľom Advokátskej kancelárie BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Námestie M. Benku 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 S 35/2014-73 z 15. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti LEVEN, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti LEVEN, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť

v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 35/2014 a jeho rozsudkom z 15. októbra 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v právnej veci proti žalovanému Daňovému úradu Banská Bystrica (ďalej len „žalovaný“) o ochrane pred nezákonným zásahom podľa § 250v zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 S 35/2014 z 15. októbra 2014 žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka v bode 1 sťažnosti uviedla tento „*skutkový stav*“:

«Žalobou doručenou Krajskému súdu... dňa 20. februára 2014 sa sťažovateľ domáhal, aby súd zakázal Daňovému úradu Banská Bystrica (ďalej aj „žalovaný“) vykonať u sťažovateľa daňovú kontrolu pre daň z príjmov právnickej osoby za rok 2009 a 2010... a aby súd zakázal žalovanému vykonať u sťažovateľa miestne zisťovanie za roky 2005, 2006, 2007 a 2008...

Na prejednanie veci krajský súd nariadil pojednávanie na 21. mája 2014. Pojednávanie bolo následne odročené z dôvodu oznámenia zo strany právneho zástupcu sťažovateľa, že uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1R/3/2013 - 803 zo dňa 16. apríla 2014 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „správca konkurznej podstaty“).

Následne krajský súd nariadil pojednávanie na 15. októbra 2014, na ktoré predvolal sťažovateľa aj správcu konkurznej podstaty.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I. ÚS 375/2014-15 z 9. júla 2014 na základe sťažnosti sťažovateľa prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a odložil vykonateľnosť uvedeného uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1R/3/2013-803 zo dňa 16. apríla 2014 do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti...

Správca konkurznej podstaty podaním doručeným krajskému súdu dňa 19. septembra 2014 požiadal súd o odročenie pojednávania, resp. o prerušenie predmetného súdneho konania, čo odôvodnil uvedeným uznesením ústavného súdu.

Na základe skutočnosti, že bola ústavným súdom odložená vykonateľnosť uvedeného uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa, krajský súd na nariadené pojednávanie prizval aj právneho zástupcu sťažovateľa [REDACTED]...

Listom zo dňa 29. septembra 2014 krajský súd zaslal správcovi konkurznej podstaty „Oznámenie v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p.“, ktorým správcovi konkurznej podstaty oznámil, že neakceptuje jeho návrh na odročenie pojednávania a vo veci bude pojednávať...

[REDACTED] faxovým podaním zo dňa 13. októbra 2014 oznámil krajskému súdu, že z dôvodu zániku plnej moci vracia predvolanie na pojednávanie, ktoré mu bolo doručené dňa 6. októbra 2014.

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 14. októbra 2014 sťažovateľ, v mene ktorého konala členka predstavenstva sťažovateľa [REDACTED], požiadal krajský súd o vyjadrenie k procesným otázkam, ktoré vznikli v súvislosti s uvedeným odložením vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa, predovšetkým k otázke, kto je oprávnený konať v mene sťažovateľa a kto má aktívnu legitimáciu v tomto súdnom konaní. [REDACTED]

[REDACTED] v mene sťažovateľa zároveň požiadala o odročenie pojednávania až do vyriešenia procesnej otázky, kto je vzhľadom na právne účinky predmetného uznesenia ústavného súdu oprávnený konať v tomto súdnom konaní za sťažovateľa...»

4. Sťažovateľka namietala najmä nedostatočné odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozsudku, ktorého „niektoré konštatovania... sú v zrejmom rozpore so skutočnosťou“. Namietala tiež „odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie rovnosti účastníkov konania“.

Podľa jej názoru „Krajský súd na procesné úkony (návrhy) sťažovateľa a správcu konkurznej podstaty týkajúce sa vyjasnenia aktívnej legitimácie v súdnom konaní

nereagoval primerane, zrozumiteľne a ani ústavne akceptovateľným spôsobom. V dôsledku tohto zmätočného postupu krajského súdu bola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom...“.

5. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd konal „*v rozpore so základnými princípmi spravodlivého procesu, najmä princípom kontradiktórnosti a princípom rovnosti zbraní účastníkov súdneho konania. Rozsudok krajského súdu vyznieva zmätočne a je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.*“.

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 23S/35/2014-73 z 15. októbra 2014 porušil základné právo spoločnosti LEVEN, a. s.,... na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a článku 36 ods. 1 Listiny..., základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy... a článku 37 ods. 3 Listiny..., základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 48 ods. 2 Ústavy... a článku 38 ods. 2 Listiny... a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru...

Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 23S/35/2014-73 z 15. októbra 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný uhradiť JUDr. Martinovi Buzingerovi, PhD., advokátovi, trovy právneho zastúpenia...“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší

také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažovateľkinej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 35/2014 a jeho rozsudkom z 15. októbra 2014.

II.A

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má

právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

12. Zo sťažnosti možno vyvodíť, že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z dôvodov koncentrovane vyjadrených v bode 4.

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto

právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím č. k. 23 S 35/2014-73 z 15. októbra 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

15. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky o ochrane pred nezákonným zásahom podľa § 250v OSP, v okolnostiach daného prípadu primerane odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvodených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol:

«Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 20.02.2014 sa žalobca domáhal, aby súd zakázal žalovanému vykonať u žalobcu daňovú kontrolu pre daň z príjmov právnickej osoby za rok 2009 a 2010, ktorá bola žalobcovi oznámená Oznámením o daňovej kontrole sp. zn. 9601401/5/5429701/2013/HanL zo dňa 05.12.2013 a aby súd zakázal žalovanému vykonať u žalobcu miestne zisťovanie za roky 2005, 2006, 2007 a 2008, ktoré bolo žalobcovi oznámené Oznámením sp. zn. 9601401/5/489113/2014/Hab zo dňa 06.02.2014.

Žalobca odôvodňoval žalobu tým, že žalovaný neoznámil žalobcovi dôvod vykonania daňovej kontroly, ani dôvod vykonania miestneho zisťovania, v súvislosti s ktorým žiadal od neho účtovné doklady za roky 2005, 2006, 2007 a 2008, Tvrdil, že ak žalovaný nedisponuje konkrétnym podozrením zo skrátenia dane žalobcu, jedná sa o nezákonný zásah. Zastával názor, že žalovaný môže vykonať daňovú kontrolu len vtom prípade, ak by u žalobcu existovalo konkrétne podozrenie zo skrátenia dane, alebo by daňovú kontrolu vykonával na dožiadané orgánov činných v trestnom konaní. Na podporu tejto argumentácie uviedol Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 1835/07 zo dňa 18.11.2008.

Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1S/57/2012 zo dňa 12.12.2012, ktorým súd daňovému úradu zakázal vykonať u daňového subjektu daňovú kontrolu. Tvrdil, že v prípade žalobcu sa nejedná o legitímny dôvod výkonu daňovej kontroly, keďže žalobca si riadne a včas plní svoje povinnosti a nemá žiadne daňové nedoplatky, čo vyplýva i z potvrdenia žalovaného. Namietal tiež, že žalovaný vykonáva miestne zisťovanie za roky 2005, 2006, 2007 a 2008, pričom za tieto zdaňovacie obdobia nemôže už vyrubiť daň. Daňovú kontrolu a miestne zisťovanie považoval za zneužitie právomoci žalovaného. Nespochybňoval právo žalovaného vykonať daňovú kontrolu aj u žalobcu, ale tomuto právu zodpovedá povinnosť transparentne deklarovat' a preukázať žalobcovi, na základe akých skutočností vykonáva daňovú kontrolu u žalobcu tak, aby bolo bezpečne vylúčené, že sa nejedná o svojvoľné rozhodnutie, resp. o druh štátnej šikany a zneužitia výkonu práva vykonať daňovú kontrolu. Považoval za nemysliteľné, aby daňový orgán verejnej správy bez legitímneho dôvodu odmietol žalobcovi sprístupniť dôvod, na základe ktorého sa má vykonať daňová kontrola alebo miestne zisťovanie a v tej súvislosti poukázal na ústavné právo na informácie, pričom „utajovanie“ informácií pred daňovým subjektom bez legitímneho dôvodu je typické pre výkon moci v nedemokratických a totalitných štátoch. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžz/8/2011 zo dňa 10.01.2013, ktorý vymedzil podstatu konania o nezákonnom zásahu a odôvodnil, prečo považuje žalobu za prípustnú a opodstatnenú s prihliadnutím na aspekty uvedené v predmetnom rozsudku, ako aj v príslušnej právnej úprave.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 26.03.2014 navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalovaný ako správca dane svojim konaním pri výkone daňových kontrol a miestnych zisťovaní nezasahuje do žiadnych práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, ktoré v žalobe namieta daňový subjekt bez toho, aby svoje tvrdenia dokladoval právnymi predpismi, ktoré mali byť v danom prípade porušené, pričom sa dožaduje ochrany, ktorá nemá oporu v zákone. Správca dane si plní svoju zákonnú povinnosť tým, že u daňového subjektu vykonáva daňovú kontrolu a miestne zisťovanie ako jednu z vyhľadávacích činností daňového konania, aby hájil fiškálne záujmy štátu. Ak by súd správcovi dane túto činnosť zakázal, zamedzil by tým časti jeho činnosti, vyplývajúcej mu z Daňového poriadku. Poukazovanie žalobcu na iné rozhodnutia súdov nepovažoval

za relevantné, nakoľko tieto rozhodnutia sú viazané na konkrétne daňové kontroly vykonávané u konkrétnych daňových subjektov a slovenské právo nepozná tvorbu práva podľa precedensov. Poukázal na § 44 ods. 1 Daňového poriadku, t.j. účel vykonania daňovej kontroly, pričom z citácie zákona nevyplýva, že daňová kontrola sa vykonáva iba vtedy, keď správca dane disponuje podozrením z krátenia dane. Podnet na kontrolu môže byť rôznych. To, že si daňový subjekt plní svoje daňové povinnosti, neznamená, že si ich plní v správnej výške, ako to ukladá napr. zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov. Dôvodov môže byť veľmi veľa a správca dane nemá povinnosť zo zákona informovať daňový subjekt, prečo bude vykonávať daňovú kontrolu. Žiadne ustanovenie zákona mu to neprikazuje. Uviedol, že podnetom na 23S/35/2014 začatie vykonania daňovej kontroly a miestneho zisťovania bolo dožiadané orgánov činných v trestnom konaní, pričom uviedol aj konkrétne informácie priamo vo vyjadrení k žalobe, ktoré skutočnosti sú predmetom daňového tajomstva. Výsledky miestneho zisťovania za roky 2005, 2006, 2007 a 2008, keďže predmetnom miestneho zisťovania bolo preverenie tvorby a používanie rezerv môže priamo súvisieť s vyčíslením základu dane za roky 2009 a 2010. Poukázal na to, že žalobca sa nedostavil na začatie daňovej kontroly, o čom bol spísaný úradný záznam. Na dotaz [REDAKOVANÉ], členky predstavenstva, správca dane jej dňa 27.01.2014 prostredníctvom e-mailu oznámil, že daňová kontrola bola začatá, a že žalobcovi vyplýva povinnosť predložiť dáta v elektronickej podobe. Žalobca v stanovenom termíne do 29.01.2014 nepredložil žiadne doklady. Správca dane listom zo dňa 06.02.2014 vyzval žalobcu na predloženie dokladov k výkonu miestnych zisťovaní. Opätovne ho vyzval dňa 06.03.2014. Poukázal na to, že v prípade neumožnenia výkonu miestnych zisťovaní sa daňový subjekt dopustí správneho deliktu podľa § 154 ods. 1 písm. j/ Daňového poriadku, za ktorý správca dane uloží pokutu podľa § 155 ods. 1 písm. e/ Daňového poriadku.

S podaním žaloby žalobca zároveň požiadal v zmysle § 250c O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. o odklad vykonateľnosti zásahov, a to: daňovej kontroly pre daň z príjmov právnickej osoby za rok 2009 a 2010 a miestneho zisťovania za roky 2005, 2006, 2007 a 2008. Jeho žiadosti predsedníčka senátu nevyhovela, čo bolo žalobcovi oznámené upovedomením zo dňa 16.04.2014.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie podľa § 250g O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. Pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 21.05.2014 bolo odročené bez prejednania veci z dôvodu oznámenia zo strany právneho zástupcu žalobcu (doručené súdu v deň pojednávania), že uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 1R/3/2013-803 zo dňa 16.04.2014 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka LEVEN, a.s. a za správca konkurznej podstaty bol ustanovený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].

S prihliadnutím na účinky vyhlásenia konkurzu (zánik plných moci) s tým, že za úpadcu koná správca, súd ho vyzval o stanovisko k veci, na čo nereagoval, a preto súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 15.10.2014, na ktoré predvolal žalobcu aj správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ].

[REDAKOVANÉ] podaním doručeným súdu dňa 19.09.2014 požiadal súd o odročenie pojednávania, resp. o prerušenie predmetného konania, čo odôvodňoval tým, že Ústavný súd SR rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 375/2014-15 zo dňa 09.07.2014 prijal sťažnosť žalobcu vo veci ním namietaného porušenia ústavného práva uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/3/2013-803 zo dňa 16.04.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 25CoKR 1/2014 z 26.03.2014 a zároveň odložil vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/3/2013-803 zo dňa 16.04.2014 do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti.

Na základe novozistenej skutočnosti, že bola odložená vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu -žalobcu, súd na nariadené pojednávanie prizval aj právneho zástupcu žalobcu [REDAKOVANÉ]. Žalobcu na toto pojednávanie prizval už dňa 10.09.2014, keďže žalobca vyhlásením konkurzu nestráca právnu subjektivitu ani spôsobilosť byť účastníkom konania. Zároveň vyznamenal [REDAKOVANÉ] v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. ako súd posúdil jeho žiadosť o odročenie pojednávania s tým, že pojednávanie sa uskutoční.

[REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] faxovým podaním zo dňa 13.10.2014 oznámil súdu, že vracia predvolanie na pojednávanie, ktoré mu bolo doručené dňa 06.10.2014, z dôvodu zániku plnej moci. Do pojednávania nebolo faxové podanie doplnené originálom, k čomu došlo dňa 16.10.2014. Napriek tomu súd na obsah faxového podania prihliadol a posudzoval ho.

Dňa 14.10.2014 bolo súdu doručené podanie štatutárnej zástupkyne žalobcu [REDACTED] [REDACTED] (senátu predložene dňa 15.10.2014), v ktorom požiadala o vyjadrenie k procesnej otázke, kto je po rozhodnutí Ústavného súdu SR o odložení vykonateľnosti uznesenia súdu o vyhlásení konkurzu oprávnený konať za spoločnosť LEVEN, a.s. a zároveň požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu jej práceneschopnosti.

Súd bezodkladne vyrozumel štatutárnu zástupkyňu žalobcu (zaslaním faxu na č. uvedené v žiadosti o odročenie) o neakceptovaní žiadosti o odročenie pojednávania v zmysle § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď posúdil jej návrh ako nedôvodný. Dôvodom, pre ktorý žiadala odročiť pojednávanie, bol zdravotný stav, avšak k dokladu - Potvrdeniu o dočasnej práceneschopnosti nepripojila vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav jej neumožňuje účasť na pojednávaní (§ 119 ods. 3 O.s.p.). Ani jej požiadavku, aby sa súd skôr vyjadril k procesnej otázke, nepovažoval súd za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Predmetná procesná otázka mala byť objasnená práve na nariadenom pojednávaní, za účelom čoho vzhľadom na vzniknutú špecifickú procesnú situáciu, súd predvolal na pojednávanie jednak žalobcu, jeho právneho zástupcu a aj správcu konkurznej podstaty. Postupoval tak práve v záujme zabezpečenia práv žalobcu, s prihliadnutím aj na efektívnosť a rýchlosť konania.

V súlade s § 250g ods. 2 O.s.p. súd vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, nakoľko súd mal preukázané vykázané doručenie predvolania obom. Tým, že rozhodnutím Ústavného súdu SR došlo k pozastaveniu účinnosti vyhlásenia konkurzu, podľa názoru súdu došlo aj k odkladu predpokladaných účinkov vyhlásenia konkurzu, okrem iných zániku plnej moci, preto nebolo možné akceptovať oznámenie právneho zástupcu žalobcu, že došlo k zániku plnej moci. Iný dôvod zániku právneho zástupcu žalobcu neuvádzal, a ani nedokladoval.

Konajúci súd pri posudzovaní splnenia procesných podmienok na vedenie pojednávania zvažil povahu konania podľa piatej časti O.s.p., ktoré nie je sporovým konaním. Súd pri prejednávaní veci v správnom súdnictve je súdom právnym nie skutkovým, teda dokazovanie nevykonáva, len ak je to potrebné pre rozhodnutie. Samotná neúčasť žalobcu, resp. právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní, nepredstavovala prekážku pre súd na to, aby mohol súd prejednať žalobu podanú žalobcom. Navyše, žaloba bola precízne

vypracovaná a zrozumiteľne odôvodnená. V neposlednom rade súd prihliadol aj na tú skutočnosť, že žaloba bola argumentačne podložená hlavne tvrdením, že žalobcovi nie je známy dôvod vykonania začatej daňovej kontroly a miestneho zisťovania, čo ovšem po doručení vyjadrenia žalovaného k žalobe sa žalobcovi už stalo známym. S poukazom na ustanovenie § 47 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. súd poznamenáva, že vyhlásenie konkurzu nemá žiadny vplyv na tie súdne konania, ktoré sa netýkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, pričom o takýto druh konania sa jedná aj v tomto prípade, t.j. v prípade súdneho konania vedeného podľa piatej hlavy piatej

asti O.s.p., predmetom ktorého bolo dožadovanie sa žalobcu ochrany pred nezákonným zásahom zo strany správcu dane, konkrétne zákazu vykonávania daňovej kontroly a miestneho zisťovania. Vyhlásením konkurzu sa daňové konanie neprerušuje (§ 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z.). Vzhľadom na odklad vykonateľnosti uznesenia o vyhlásení konkurzu, posudzovanie možného vedenia tohto súdneho konania sa navyše stalo bezpredmetným (§ 47 ods. 1 zákona, č. 7/2005 Z. z.).

Súd vec prejednal na pojednávaní postupom podľa § 250v O.s.p. (piata hlava piatej časti O.s.p. - Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci) aplikujúc primerane na konanie aj ustanovenia prvej hlavy (všeobecné ustanovenia) a druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) piatej časti O.s.p. (§250v ods.8 O.s.p.).

Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní zdôraznil, že žalovaný má plné právo v danom prípade u žalobcu vykonať daňovú kontrolu. Zo zákona nevyplýva, že by mal žalovaný povinnosť v tomto prípade oboznámiť kontrolovaný daňový subjekt o dôvode vykonania kontroly. Uviedol, že daňová kontrola trvá, nebola ani formálne doposiaľ ukončená, stále plynie lehota na jej konanie, avšak daňový subjekt neposkytuje daňovým úradom potrebnú súčinnosť.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p.; fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať

ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 3 O.s.p.; návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 250v ods. 4, posledná veta, O.s.p.; súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

Súd žalobu zamietol podľa § 250v ods. 4 posledná veta O.s.p., keď zistil, že žaloba nie je dôvodná.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok); daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie jej účelu.

Súd sa plne stotožňuje so stanoviskom žalovaného, že správca dane nemá povinnosť zo zákona informovať daňový subjekt, prečo bude vykonávať daňovú kontrolu. Tvrdenie žalobcu v žalobe, že daňová kontrola sa vykonáva iba vtedy, keď správca dane disponuje podozrením z krátenia dane, nie je správne. Tak, ako poukázal žalovaný vo vyjadrení, s ktorým sa súd plne stotožnil, dôvodom, resp. podnetom na kontrolu môže byť, či už nepriaznivý vývoj ekonomických ukazovateľov v účtovných výkazoch, vysoké hodnoty niektorých nákladových položiek ovplyvňujúcich základ dane, zistenia pri kontrolách, miestnych zisťovaniach, podnety od tretích osôb, podnety od orgánov činných v trestnom konaní atď. Z vyjadrenia žalovaného vyplynulo, že v danom prípade podnetom bola požiadavka od orgánov činných v trestnom konaní. Vzhľadom, na to, že žalovaný toto uviedol priamo vo vyjadrení k žalobe, ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi žalobcu, s predmetnými informáciami sa oboznámil aj žalobca. Žalobcovi sa tak stala známa skutočnosť, čo je dôvodom začatia vykonávania predmetnej daňovej kontroly a miestneho zisťovania. Hlavnou argumentáciou žalobcu v žalobe bolo tvrdenie o nezákonnom zásahu správcu dane, ak neoznámil dôvod vykonania daňovej kontroly a miestneho zisťovania. Sám

žalobca v žalobe uznal, že daňovú kontrolu možno vykonávať na dožiadanie orgánov činných v trestnom konaní. Napriek tomu žalobca zotrval na podanej žalobe, takže podanie žaloby sa javí účelovým v snahe zmariť vykonanie daňovej kontroly.

Vzhľadom na dôvod vykonania predmetnej kontroly, jedná sa o legitímny postup správcu dane a nejedná sa o zneužitie právomoci, resp. o svojvoľné konanie, resp. druh štátnej šikany, či zneužitie výkonu práva vykonať daňovú kontrolu, ako tvrdil žalobca. Preto, ak daňová kontrola prebieha, nejedná sa o nezákonný zásah, nakoľko správca dane má legitímny dôvod odmietnuť oboznámiť žalobcu s konkrétnym dôvodom, na základe ktorého sa vykonáva daňová kontrola. Súd sa nestotožňuje s tvrdením v žalobe, že miestne zisťovanie nesleduje žiaden legitímny cieľ, ak správca dane už nemôže vyrubiť daň za obdobia, u ktorých vykonáva miestne zisťovanie. Naopak, stotožňuje sa so stanoviskom žalovaného, že vzhľadom na dôvod a predmet miestneho zisťovania za zdaňovacie obdobia rokov 2005, 2006, 2007 a 2008, výsledky zo zisťovaní môžu priamo súvisieť s vyčíslením základu dane za roky 2009 a 2010, preto vykonávanie týchto miestnych zisťovaní je plne legitímne.

Žalobca sa domáha ochrany na súde, spočívajúcej v uložení zákazu správcovi dane vykonávať u neho daňovú kontrolu a miestne zisťovania. Základným predpokladom žaloby v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je preukázanie tvrdenia, že žalobca bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch tvrdeným nezákonným zásahom. Žalobca v predmetnej žalobe ale neuviedol, na akých svojich právach, či právom chránených záujmoch mal byť ukrátený. Žaloba ako daňový subjekt v danom prípade musí strpieť vykonanie daňovej kontroly a miestneho zisťovania, pričom má povinnosť v rozsahu Daňového poriadku poskytovať správcovi dane potrebnú súčinnosť.

Keďže súd (posudzujúc vec v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe) nezistil nezákonný postup a ani zásah do žiadnych práv a právom chránených záujmov daňového subjektu v predmetnom konaní, nebol preukázaný zásah orgánu verejnej správy smerujúci voči žalobcovi. Súd preto nevyhovel petitu žaloby a nezakázal správcovi dane vykonávať predmetnú daňovú kontrolu a miestne zisťovanie. Stotožnil sa pritom skonštatovaním správcu dane, že tento si plní zákonnú povinnosť, ako jednu z vyhľadávacích činností

daňového konania, ktorá mu vyplýva zo zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (Daňový poriadok).

Súd nerozhodoval o návrhu podanom [REDACTED] na prerušenie tohto konania do právoplatného skončenia konania pred Ústavným súdom SR, pretože návrh bol podaný neoprávnenou osobou, osobou ktorá nemá legitimáciu na jeho podanie. Navyše, konanie pred Ústavným súdom SR nemá žiadny význam na toto súdne konanie, nerieši sa v ňom otázka, od ktorej by záviselo rozhodnutie v tejto veci.

Súd poznamenáva, že vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým bola odložená vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 1R/3/2013-803 zo dňa 16.04.2014, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi LEVEN, a.s., a vyhlásený konkurz na majetok dlžníka LEVEN, a.s., nedošlo k účinkom vyhlásenia konkurzu, ani k zastaveniu reštrukturalizačného konania, preto je potrebné nateraz v daňovom konaní vychádzať zo stavu pred vydaním rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica

.k. 1 R/3/2013-803 zo dňa 16.04.2014.

Žalobcovi súd nepriznal náhradu trov konania, pretože súd žalobe nevyhovel (§ 250v ods. 5 a contr. O.s.p.).»

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd, vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, dospel k záveru, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí zrozumiteľne uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal, vykonal ústavne súladný výklad relevantných právnych noriem a jeho závery nie sú arbitrárne. Ústavný súd preto nezistil pri predbežnom prerokovaní žiadnu možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s posudzovaným rozsudkom.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd odmietol sťažovateľkinu sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy

19. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie základného práva na rovnosť účastníka v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj porušenie „základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (bod 6).

20. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny „všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní“ (podľa ktorého „každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., a to za podmienok ustanovených zákonom“).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

21. Vychádzajúc zo záveru uvedeného v bode 18 (odmietnutie sťažnosti), konštantnej judikatúry ústavného súdu rámcovo uvedenej v bode 13, podľa ktorej ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či bol v konaní náležite zistený skutkový stav a z neho vyplývajúce skutkové a právne závery, tiež z dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre nezistenie vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu a uvedeným základným právom.

22. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy predmetným rozhodnutím krajského súdu (pozri body 1, 6 a 20). Keďže vo veci konajúci krajský súd neporušil práva vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 18), ako aj z dôvodu absencie vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu a základnými právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, no najmä z dôvodu, že sťažovateľka bližšie nekonkretizovala, porušenie ktorých základných práv upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy namietala, ústavný súd odmietol jej sťažnosť aj v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal (bod 6).

24. Pokiaľ sťažovateľka namietala skutočnosť, že v iných konaniach (v obdobných veciach) rozhodovali všeobecné súdy odlišne ako v tejto jej veci, ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujmajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii príslušných všeobecných súdov.

25. Nad rámec už uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že realizácia prípadnej daňovej kontroly u sťažovateľky (ktorá je nosným dôvodom jej žaloby) nemá explicitnú súvislosť s konkurzom vyhláseným na jej majetok (pozri bod 3). Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkou zdôrazňovaná problematika jej aktívnej legitímácie (resp. správcu konkurznej podstaty) nie je z hľadiska ústavného prieskumu posudzovanej sťažnosti ústavne významná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2015